tedy nezákonným, když žal. min. zrušilo provedenou doplňovací volbu, a nařídilo provedení volby nové.

Č. 11.978.

Policejní právo trestní: I. * Ustanovení 3. odstavce § 1 vl. nař. č. 8/1928 Sb., podle něhož trestní řízení správní je vyňato z úpravy správního řízení provedené tímto vl. nař., je ve shodě s ustanovením čl. 10 zák. č. 125/1927 Sb. — II. * Vyměření náhradního trestu vězení pro případ nedobytnosti uloženého trestu na penězích podle článku 3 zák. č. 125/1927 Sb. je v mezích stanovené tu maximální sazby ponecháno úvaze úřadu.

(Nález ze dne 14. června 1935 č. 16.448/35.)

Věc: František T. v L. proti zemskému úřadu v Praze o policejní přestupek.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nálezem policejního ředitelství v Liberci z 15. března 1932 byl st-l na základě odst. 1 a 2 čl. 3 zák. č. 125/1927 Sb. potrestán peněžitou pokutou 1.000 Kč, pro případ nedobytnosti k 10dennímu vězení, poněvadž při sylvestrovské zábavě, pořádané spolkem »Kommunistischer Verein für den Bezirk Reichenberg«, jehož je předsedou, byl překročen povolený program zábavy, ačkoli st-li jako předsedovi a osobě, která za činnost spolkovou je zodpovědna, bylo výslovně nařízeno, že povolený program musí býti přesně dodržen.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání podanému st-lem proti uvedenému trestnímu nálezu, shledav přestupek kladený mu za vinu v jeho nepřístojném chování a jednání dne 31. prosince 1931 při sylvestrovském večeru komunistického spolku v Liberci v hostinci »Koloseum« v N., jehož se dopustil tím, že, byv vyzván intervenujícím policejním inspektorem, aby jako odpovědný předseda zmíněného komunistického spolku zabránil nepovolené a závadné řeči E.-ové, ihned vyzvání neuposlechl a nechal řečníka dále mluviti a uposlechl až po druhé výzvě, když již dříve mu bylo pohroženo předčasným ukončením zábavy a vyklizením sálu. Tímto jednáním byl — jak se v nař. rozhodnutí dále uvádí — ohrožen veřejný klid, pořádek i bezpečnost, ježto mělo za následek, že účastníci sylvestrovské zábavy, příslušníci komunistického spolku, začali na intervenujícího úředníka pokřikovati: »Pfui, weitersprechen, hinaus mit ihm!« Tuto skutkovou podstatu pokládá žal. úřad za prokázánu určitým svědectvím obvodního inspektora Čeňka K. a obvodního inspektora Gustava A., učiněným s odvoláním na služební přísahu. Vlastním pak doznáním st-lovým má žal. úřad za prokázáno, že st-l výzvy úředníkovy uposlechl »teprve po chvíli«. K námitkám st-lova odvolání po stránce formální poznamenal žal. úřad, že předpisy vl. nař. ze 13. ledna 1928 č. 8 Sb. vzhledem na ustanovení čl. 10 odst. 7 zák. ze 14. července 1927 č. 125 Sb. na správní řízení trestní se nevztahují.

Ostatními námitkami, jak formálními, tak materiálními nebylo se třeba vzhledem k uvedené skutkové podstatě přestupku zabývati, neboť jsou po názoru žal. úřadu pro posouzení trestnosti přestupku nerozhodny. Pouze k námitce o výši a způsobu trestu poznamenal žal. úřad, že trest byl uložen zcela v mezích zákonné sazby a přiměřeně okolnostem případu a že pro st-lovy úvahy o povinné relaci peněžitého trestu k trestu vězení neposkytuje znění zákona naprosto žádné opory.

O stížnosti, podané na toto rozhodnutí, uvážil nss toto:

Policejní ředitelství v Liberci, vyhlašujíc st-li trestní nález z 15. března 1932, poučilo ho, že proti tomuto nálezu může podati odvolání, které by bylo ohlásiti policejnímu ředitelství v Liberci do 24 hodin po prohlášení tohoto nálezu a ve lhůtě dalších 3 dnů písemně provésti. St-l v odvolání podaném v této lhůtě namítal, že odvolací lhůta měla býti stanovena podle § 75 vl. nař. ze 13. ledna 1928 č. 8 Sb. na 15 dnů ode dne vydání tretního nálezu. Žal. úřad vyřídil st-lovo odvolání meritorně, postaviv se na stanovisko, že předpisy vl. nař. č. 8/1928 Sb. se vzhledem na ustanovení čl. 10 odst. 7 zák. ze 14. července 1927 č. 125 Sb. na správní řízení trestní nevztahují. Stížnost naproti tomu namítá, že vl. nař. č. 8/1928 Sb., vydané podle čl. 10 zák. č. 125/1927 Sb., upravuje řízení k provedení ustanovení tohoto zákona, tedy i jeho čl. 3, pro jehož přestoupení byl st-l potrestán. Podle jejího názoru nevylučuje ani odst. 7 čl. 10 cit. zák., ani odst. 3 § 1 cit. vl. nař., aby řízení upraveného tímto vl. nař. bylo použito na všechna ustanovení cit. zák. o organisaci politické správy. Neboť ustanovení čl. 10 odst. 7 tohoto zák. se vztahuje jen na skutkové podstaty, které jsou stanoveny v jiných zákonech, nikoliv však v tomto zákoně samotném, a podle 3. odst. § 1 vl. nař. č. 8/1928 Sb. nevztahují se předpisy tohoto nařízení jen na řízení ve věcech služebního poměru státních zaměstnanců.

Nss nesdílí tohoto stanoviska stížnosti.

Vl. nař. ze 13. ledna 1928 č. 8 Sb. ustanovuje v 1. odst. § 1, že nařízení upravuje s výjimkami v něm stanovenými řízení, které provádějí ve věcech náležejících do působnosti politických (státně-policejních) úřadů úřady v tomto odstavci jmenované, v 2. odst. stanoví, že nař. se nevztahuje na řízení ve věcech služebního poměru státních zaměstnanců, a v 3. odst., že trestní řízení správní a řízení před správními senáty upravují zvláštní zákony. Tím jest jasně řečeno, že i trestní řízení správní je vyňato z úpravy správního řízení, provedené tímto vl. nař., a že jest upraveno zvláštními zákony. Tato zásada vyslovená v § 1 vl. nař. č. 8/1928 Sb. byla také provedena v ostatních předpisech tohoto vl. nař., neboť v nich trestní řízení správní upraveno není a nebyly jimi také zrušeny dosavadní předpisy, upravující trestní řízení správní, zejména ani ustanovení § 3 min. nař. ze 3. dubna 1855 č. 61 ř. z., podle něhož odvolání proti trestnímu nálezu musí býti do 24 hodin po vyhlášení nálezu ohlášeno a v dalších 3 dnech u I. stolice podáno. V tomto směru zachovalo vl. nař. č. 8/1928 Sb. meze, jež byly vládní mocí nařizovací co do úpravy řízení ve věcech náležejících do působnosti politických úřadů vytčeny čl. 10 zák. č. 125/1927 Sb., neboť k úpravě trestního

řízení správního nebyla tu vláda zmocněna, nýbrž úprava ta byla v 7. odst. cit. čl. 10 výslovně vyhrazena moci zákonodárné. Pro názor stížnosti, že ustanovení 7. odst. čl. 10 se vztahuje jen na skutkové podstaty, které jsou stanoveny v jiných zákonech, že však na skutkové podstaty, stanovené v čl. 3 zák. č. 125/1927 Sb., sluší použíti předpisů vl. nař. č. 8/1928 Sb., kterým byl uvedený zákon proveden, není ve znění cit. zák. o organisaci politické správy opory, kdyžtě — jak bylo uvedeno — úprava trestního řízení správního byla výslovně vyňata z pravomoci vlády a vyhrazena moci zákonodárné. K tomu sluší ještě poznamenati, že se stížnost mýlí, má-li za to, že vl. nař. č. 8/1928 Sb. je prov. nař. k celému zák. č. 125/1927 Sb., neboť toto vl. nař. bylo vydáno jen k provedení článku 10 tohoto zák., kterým byla vláda zmocněna, aby sjednotila a upravila předpisy o řízení ve věcech náležejících do působnosti politických úřadů (úřadů státně-policejních), čítajíc v to exekuční řízení, arci — jak bylo uvedeno — s vyloučením trestního řízení správního.

Tím, co bylo řečeno, je prokázána nesprávnost stanoviska stížnosti, že vl. nař. č. 8/1928 Sb. se vztahuje i na trestní řízení správní a že tedy mělo býti použito v konkretní trestní věci předpisů tohoto nařízení, upravujících právo odvolací. V této souvislosti sluší zaujmouti ještě stanovisko k námitce stížnosti, že žal. úřad nemůže se odvolávati na ustanovení 2. odst. čl. 8 zák. č. 125/1927 Sb., podle něhož je další odvolání z jeho rozhodnutí nepřípustné, když stojí na stanovisku, že zák. č. 125/1927 Sb. a vl. nař. č. 8/1928 Sb. pro trestní řízení správní směrodatny nejsou. K tomu sluší uvésti, že žal. úřad nevyslovil v nař. rozhodnutí, že zák. č. 125/1927 Sb. pro trestní řízení správní není směrodatný, nýbrž jen, že předpisy vl. nař. č. 8/1928 Sb. se vzhledem na ustanovení čl. 10 odst. 7 cit. zák. na správní řízení trestní nevztahují. Že pak zák. č. 125/1927 Sb. některé otázky trestního řízení správního, mezi něž patří i otázka instančního pořadí, přes výhradu stanovenou v čl. 10 bod 7, podle které má býti trestní řízení správní zákonem teprve upraveno v budoucnosti, upravil sám, vyslovil nss již v nál. Boh. A 9001/31 a 9713/32, na jejichž odůvodnění se podle § 44 j. ř. poukazuje. Podle toho právem poukázal žal. úřad na ustanovení 2. odst. čl. 8 zák. č. 125/1927 Sb., označiv rozhodnutí, které vydal jako úřad odvolací, za rozhodnutí konečné.

Ve věci uvážil nss toto: — — — — — —

Zbývá námitka, že uložený peněžitý trest není ve správném poměru k výši stanoveného eventuálního trestu vězení. Poněvadž peněžitý trest byl uložen na prvním místě, a to $^1/_5$ nejvyššího trestu, je podle názoru stížnosti tato výměra směrodatná pro stanovení náhradního trestu vězení, takže tento trest měl činiti v konkretním případě $^1/_5$ nejvyššího trestu vězení, tedy $^1/_5$ 14 dnů, tudíž 3 dny. Než pro tento názor není ve znění čl. 3 zák. č. 125/1927 Sb. vůbec opory, neboť v něm není stanoveno, že náhradní trest vězení má býti v určité relaci k uloženému trestu peněžitému, nýbrž stanovení tohoto trestu jest ponecháno (v mezích

maximální sazby) úvaze úřadu, jejíž správnost nss přezkoumati povolán není.

Č. 11.979.

Pojištění pensijní: * Výluka z pojistné povinnosti pensijní podle § 2 bodu 4 zák. č. 26/1929 Sb. není povahy absolutní a týká se jen činnosti zaměstnanců státu atd., vykonávané u zaměstnavatelů tam uvedených.

(Nález ze dne 15. června 1935 č. 16.854/35.)

Věc: Pensijní ústav zaměstnanců nemocenských pojišťoven v Praze (adv. Dr. Otto Sommer z Prahy) proti ministerstvu sociální péče (za zúč. Dr. R. F. v D. adv. Dr. Karel Fleischmann z Kladna) o pensijní pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Okr. nemoc. pojišťovna v P. přihlásila u stěžujícího si ústavu k pensijnímu pojištění od 1. listopadu 1930 svého úředního lékaře Dra F. v D. Výměrem z 25. února 1931 prohlásil stěžující si ústav, že jmenovaný pensijnímu pojištění nepodléhá, ježto jest obvodním lékařem a jako takový má zaručeny pensijní nároky u státu. Z výměru toho odvolala se pojišťovna i Dr. F.

Zem. úřad v Praze odvoláním vyhověl, v odpor vzatý výměr zrušil a vyslovil, že Dr. F., jako smluvní úřední lékař pojišťovny, od 1. listopadu 1930 pensijní pojistné povinnosti podle zák. č. 26/1929 Sb. podléhá. — — — — —

Odvolání stěžujícího si ústavu z tohoto rozhodnutí min. soc. péče nař. rozhodnutím nevyhovělo. — — — — —

O stížnosti, vytýkající tomuto rozhodnutí nezákonnost, uvažoval nss takto:

Skutková podstata, ze které vycházel žal. úřad a podle níž náleží rozhodovati také nss-u (§ 6 odst. 1 zák. o ss), jest nesporná. Podle zjištění žal. úřadu byl Dr. F. ustanoven v roce 1928 min. zdrav. podle § 1 vl. nař. č. 23/27 Sb. zástupcem státního obvodního lékaře — prozatím na 3 léta — pro zdravotní obvod v D. s měsíčním služebním platem 1.000 Kč. Služební smlouvou z 1. listopadu 1930, uzavřenou s okr. nemoc. pojišťovnou v P., byl přijat od tohoto dne do jejích služeb jako úřední lékař se služebním platem 2.800 Kč, mimo další služební požitky. Služební poměr Dra F. jako zástupce státního obvodního lékaře byl založen služební smlouvou podle § 1 cit. vl. nař. Dr. F. je podle toho smluvním zaměstnancem státu a příslušejí mu pensijní nároky se zastávaným místem spojené, ustanovené v tomto vl. nař. Zároveň jest také smluvním zaměstnancem okr. nemoc. pojišťovny v P. jako její úřední lékař. Má tedy dvě výdělečná zaměstnání, jež obě vykonává na základě smluvního služebního poměru.